

7

"ซาลาเปาอยู่ไหนนะ"

เมื่อจีนผู้หลินเข้ามาในเมืองเถี่ยก็ไม่เห็นซาลาเปาแม้ครึ่งลูก ได้เห็นเพียงชาวบ้านที่แลดูหัวโหดเหมือนกับนางกลุ่มหนึ่งบ้างนั่งยอง ๆ บ้างนอนพับอยู่ข้างทาง

พี่ชายนางโกหกนี้! เมืองเถี่ยที่นางเห็นอยู่ในตอนนี้ไม่เห็นเหมือนที่พี่ชายบอกเลยว่าเดินสามก้าวก็เจอภัตตาคารร้านของข้า เดินห้าก้าวก็เจอร้านผลไม้ร้านขนมเบี๊ยะ ใครบอกว่าเดินไปเรื่อยเปื่อยไม่กี่ก้าวก็เจอแผงขายซาลาเปากัน

ดวงหน้าเล็กกลมแป้นของจีนผู้หลินแก้มพองป่องขึ้นมาด้วยความขุ่นเคือง แลดูคล้ายซาลาเปาขาวเนียนอยู่มาก

"ซาลาเปาอยู่ไหนหรือ" จีนผู้หลินถามคนข้างทาง

"ซาลาเปารี่" คนเดินถนนซึ่งฝ่ายผมจนเหลือเพียงหนังหุ้มกระดูก

มีดาวห้องงอดรัก

แค่นเสียงเยาะขี้จนจุมคราหนึ่ง "ยามนี้เจ้ามีไปไม่กินก็บุญแล้ว"

"ข้าไม่กินใบไม้ กินแต่ซาลาเปาก่อนกลมๆ อย่างนี้"

จินผู้หลินชี้ไปที่ซาลาเปาลูกกลมๆ สองลูกบนตึระนางด้วยสีหน้า
จริงจัง

เอ่อ... พี่ชายบอกว่านี่มิใช่ซาลาเปาแต่เป็นมวยผม นางสนที่ไหนว่า
มันเป็นมวยผมอะไร สรุปก็คือนางเคยเห็นหญิงสาวบางคนทำผมทรงนี้ รู้สึก
ว่ามองดูคล้ายซาลาเปาสองลูกจึงเลียนอย่างบ้างเท่านั้น

"ถ้าในเมืองมีซาลาเปา สองข้างทางคงไม่มีชาวเมืองอดอยากปากแห้ง
มากเพียงนี้หรือ สัตว์เลี้ยงที่นำมาฆ่ากินได้ก็ถูกทหารเมืองจู่ต้อนไปหมด
แล้ว" ชายชราผู้หนึ่งบอกด้วยเสียงอ่อนระโหย

วาทของชายชรายังมีทันขาดคำ ทหารซึ่งสวมเครื่องแบบสีแดงสด
หลายนายก็ควบอาซาเร็วผ่านมา หอบเอาฝุ่นฟุ้งตลบลิ่วเข้าปากที่อ้ากว้าง
ของจินผู้หลิน ดวงหน้ากลมแบนของนางขมวดยุ่งเป็นก้อนทันที

"แหะๆๆ" จินผู้หลินพยายามพ่นฝุ่นผงในปากออกมาสุดชีวิต

"เจ้าพวกคนชั้นต่ำ หลีกไปซะ อย่าขวางทางนายท่านทั้งหลาย!"

เหล่าทหารสะบัดฟาดแส้วว ด้อนผู้คนที่ขวางอยู่กลางถนนให้หลบไป
ด้านข้างทั้งหมด จินผู้หลินถูกผลึกล้มไปข้างทาง ฝ่ามือครูดูพื้นเกิดเป็น
แผลลอกปอกเปิกหลายแห่ง

"เจ็บจัง..."

จินผู้หลินน้ำตาคลอ นั่งยองๆ เลียบาดแผลอยู่กับพื้น

"ฮ่าๆๆ" ทหารพากันหัวเราะลั่นก่อนจะจากไปอย่างวางใจ

"มีอะไรน่าขันกันหรือ" จินผู้หลินเบิกดวงตากลมโต ถามชายร่างกาย

ซุบซิดซึ่งอุ้มทารกยืนอยู่ด้านข้าง

"เจ้าพวกนั้นมันกำเริบเลิบसान จงใจหัวเราะเยาะที่เมืองเถี่ยของพวกเรา มีเจ้าเมืองทรราชอย่างเถี่ยหมิงอิง ฉวยโอกาสยามที่แม่ทัพเถี่ยน้องชายต่าง มารดารถทัพจับศึกอยู่นอกเมือง ฟังคำยุยงส่งเสริมของพ่อลูกสกุลหง เปิด ประตูเมืองให้พวกศัตรูมันเข้ามา!"

ครั้นชุยฉางซุนผู้นั้นขึ้นเสียงอย่างโกรธเกรี้ยว ทารกในอกเขาก็ร้องจ้า ขึ้นมา

จินฝูหลินยื่นหน้าไปมอง ได้เห็นเพียงใบหน้าของทารกน้อยผู้นั้นมีขนาด ไม่ใหญ่ไปกว่าซาลาเปาลูกหนึ่ง กำลังร้องไห้จนหน้าแดงก่ำไปหมด

"หนูน้อยคนนี้ทำไมถึงเอาแต่ร้องไห้ล่ะ" จินฝูหลินถามอย่างแปลกใจ

"มารดาของแกตายจากไประหว่างเกิดสงคราม ไม่มีนมให้ดูด ไม่มี โฉกให้กิน ไม่มีอะไรตกถึงท้องมาวันหนึ่งเต็มๆ แล้ว เด็กจะทนไหวไหวได้ อย่างไร" ชุยฉางซุนกล่าวถึงตรงนี้ น้ำตาลูกผู้ชายก็ไหลอาบแก้มอย่างห้าม ไม่อยู่

จินฝูหลินเห็นทารกน้อยร้องไห้จนหน้าแดงก่ำไปหมด นางก็ลูบที่อ้อมี ที่นูนออกมาตรงหน้าอกพลางเม้มปากด้วยท่าที่ลึกลับ

"แง...แง..." ทารกน้อยพลันหันมาแผดเสียงร้องจ้าใส่นางอย่างบ้าคลั่ง

จินฝูหลินสะดุ้งโหยง ร่วงลงนั่งแปะกันติดพื้นดังตุบ

"ก็ได้ แบ่งให้เจ้าครึ่งหนึ่งก็ได้" หญิงสาวบ่นงมำพลางล้วงผลไม้

สีเหลี่ยมอร่ามลูกหนึ่งออกจากที่อ้อมี แบ่งเป็นสองซีกแล้วยื่นซีกหนึ่งส่งให้ บิดาของทารก "ให้เจ้า"

"ขอบคุณแม่ที่ช่วยชีวิต!" ชุยฉางซุนรับผลไม้มาใส่ปากทันที

มีดาวห้องงอดรัก

"นี่ๆ ผลเฟิ่งหวงนี่ไม่ใช่ให้เจ้ากินนะ คายออกมาเดี๋ยวนี้!"

จินผู้หลินคิดว่าคอบุญฉางซุน ยกเขาขึ้นจากพื้นอย่างน้อยหนึ่งเชีเยะ*

"แม่นาง ทารกเฟิ่งหวงอายุได้ขวบเดียว ข้าต้องเคี้ยวผลไม้ให้ละเอียดก่อน ถึงจะป้อนให้ทารกกินได้" บุญฉางซุนลั่นห้อย กล่าวด้วยอาการหายใจไม่ออก "อ้อ"

จินผู้หลินคลายมือออก บุญฉางซุนจึงร่วงลงกับพื้นหนักหน่วง

"อู๊ว..." ทารกน้อยตื่นตกใจแผดเสียงร้องออกมา

"หนวกหูเหลือเกิน!" จินผู้หลินยกมือขึ้นปิดหู ใช้เท้าเตะบุญฉางซุน "เจ้ารีบป้อนเด็กเร็วเข้าสิ ห้ามแอบกินนะ"

"แม่นาง โปรดทำบุญทำทานด้วย ภรรยาของข้าไม่ได้กินข้าวมาสามวันแล้ว!" ชายอายุรเวทสี่สิบคุกเข่าโขกศีรษะอยู่ตรงหน้านาง

"บิดาของข้าอายุเจ็ดสิบแล้ว คนเฒ่าคนแก่ก็ทนหิวไม่ไหวเหมือนเด็กๆ เช่นกัน"

จินผู้หลินเหลือบสายตาดูขึ้นมองก็ต้องตื่นตกใจจนผลเฟิ่งหวงในห่อผ้าเกือบจะร่วงพุดออกมา

มีคนหลายสิบคนมาคุกเข่าอยู่ตรงหน้านางตั้งแต่เมื่อใดกัน!

หญิงสาวใช้สองมือกอดอก รู้สึกว่าคนเหล่านี้ น่ากลัวยิ่งนัก พวกเขา รู้ได้อย่างไรว่านางยังมีผลไม้อีกสิบลูก หากให้พวกเขาหมดแล้วนางจะกินอะไรล่ะ

ถึงแม่นางไม่กินก็จะไม่ตาย แต่ถ้านางไม่กินก็จะรู้สึกอยากกินอยู่ตลอดเวลา ถ้ารู้สึกอยากกินอยู่ตลอดเวลา นางก็จมนปัญญาจะบำเพ็ญเพียรอย่างมีสมาธิได้

* เชีเยะ (จือ) หรือฟุดจิน มีระยะความยาวประมาณ 30 เซนติเมตร

ดังนั้นนางจำเป็นต้องกินให้อิ่มท้อง

"แม่นางผู้ปราณี...แม่นางผู้ปราณี...แม่นางผู้ปราณี...แม่นางผู้ปราณี..."

จินผู้หลินมองคนที่หมอบราบโขกศีรษะกับพื้นเหล่านั้น แต่ละคนมีสีหน้าเขียวคล้ำราวกับซาลาเปาไส้ผัก เห็นแล้วทำให้นางนึกอยากกินซาลาเปาขึ้นมา ไม่ต่างอะไรกับการที่คนเหล่านี้อยากกินผลไม้

นางเอามือล้วงผลเฟื่องหวงในอกออกมาทั้งหมด แบ่งครั้งที่ละลูกและแจกจ่ายให้ไป นางยังมีทันได้ห้ามปราม พวกเขา ก็กดกินลงท้องไปตั้งเปลือก

ทุกผู้พอได้กินผลเฟื่องหวงไปแล้วก็รู้สึกว่ามีไออุ่นอย่างหนึ่งแผ่ซ่านไปทั่วสรรพางค์กาย คล้ายกับอิ่มท้องไปได้อีกสามวันก็ไม่ปาน

"แม่นางเป็นคนต่างถิ่นหรือ" ชูยฉางซุนถามขึ้นขณะอ้อมทารกน้อยที่หยุดร้องไห้เองแล้ว

"มาจากที่โน่นนะ"

จินผู้หลินชี้ไปยังยอดเขาหลังซานซึ่งมีหิมะปกคลุมขาวโพลนอยู่ไกลลิบ

"แม่นางมาจากเขาหลังซานนี่เอง มีนำผลเฟื่องหวงที่นำมาจึงแปลกพิเศษอย่างยิ่ง ข้าแค่เคี้ยวลงไปก็รู้สึกอย่างกับมีกำลังวังชาขึ้นมาเรื่อยเท่า" ชูยฉางซุนพูดจบ หลายคนด้านข้างที่ได้ฟังก็พากันออกปากเห็นด้วย

ทุกคนล้วนรู้ว่าเขาหลังซานมากด้วยผู้วิเศษและเรื่องราวพิสดาร ยามนี้ได้เห็นดวงหน้าของแม่นางผู้นี้เปี่ยมไปด้วยอายุบริสุทธ์ไร้เดียงสา ไม่แปดเปื้อนทางโลก มองนานเข้ากลับรู้สึกว่านางโดดเด่นเหนือคนธรรมดาสามัญอยู่หลายส่วน

"เหลวไหล ผลเฟื่องหวงสิบปีจะออกผลครั้งหนึ่ง ผลหนึ่งสามารถทดแทนอาหารและน้ำเป็นเวลาสิบวัน กินเข้าไปย่อมมีกำลังวังชาเพิ่มขึ้น

ร้อยเท่าเป็นธรรมดาอยู่แล้ว" ไม่มีซาลาเปาให้กิน จินผู้หลินจึงบอกไปด้วย
สีหน้าท่าทางแสนจะเบื่อหน่ายเป็นที่สุด

พอวาจានี้ออกจากปาก ผู้คนก็พากันส่งเสียงฮือฮา

"ขอบคุณแม่ nang ที่เมตตาแจกจ่ายผลไม้ให้ รอท่านแม่ทัพเถี่ยกลับ
มากอบกู้เมืองเมื่อไร พวกเราจะเป็นวัวเป็นม้าเพื่อทดแทนคุณ" คนทั้งหลาย
กล่าว

"ข้าไม่ต้องการม้า ไม่ต้องการวัว ต้องการแต่ซาลาเปา" นางเบ้าปาก
ดวงหน้าเล็กขมวดยุ่งเป็นก้อน

"รอท่านแม่ทัพเถี่ยกลับมาเมื่อไร แม่ nang อยากได้ซาลาเปามากแค่ไหน
ก็ได้ ท่านไม่รู้อะไร ก่อนนี้เมืองของพวกเราได้ท่านแม่ทัพเถี่ยคอยรักษาการณ์
ดูแล วันคืนสงบสุข เมืองใกล้ไกลก็เมืองต่อก็เมืองยังอุดมสมบูรณ์มั่งคั่ง
ไม่ได้ครั้งหนึ่งของพวกเรา" ชูฉางซุนบอก

จินผู้หลินไม่สนใจจะฟังเรื่องที่ไม่เกี่ยวกับตัวเองให้มากจนเกินไป เพียง
ถามขึ้นอย่างรีบร้อนว่า "แม่ทัพเถี่ยจะกลับมาเมื่อไรหรือ"

นางยังถามมิตันจบ จู่ๆ ก็หมอบลง เอาใบหูแนบติดกับพื้น

"ทำไมหรือ" ทุกผู้ล้อมวงกันเข้ามาด้วยความสงสัยใคร่รู้

"...มีไพร่พลทหารม้าจำนวนมากกำลังมุ่งหน้ามาทางนี้"

จินผู้หลินเงยหน้าขึ้น ใบหน้าประอะฝุ่นดินไปทั้งแถบ

"จะต้องเป็นท่านแม่ทัพเถี่ยกลับมาเมืองมาแล้วแน่!" ชูฉางซุนหลุด

ปากบอกออกมา พาให้ทุกผู้ส่งเสียงไชโยโห่ร้องระลอกหนึ่ง

"มุมเมืองทิศบูรพามีทหารเมืองจู่ประจำการอยู่ไม่มาก พวกเรารีบไป
ที่นั่นเพื่อเปิดประตูเมืองให้ท่านแม่ทัพกันเถอะ"

"ที่นั่นมีทหารเมืองจู่อยู่นะ! ดาบไม่มีดา เจ้าอยากตายก็ไปตายคนเดียวสิ ข้ายังมีพ่อแม่และลูกน้อยอายุสองขวบต้องดูแล"

คนที่ในกลุ่มโต้เถียงกันจนฟังมิได้ศัพท์ แต่ทุกคนยังคงยืนนิ่งอยู่ที่เดิมไม่ขยับ

จินผู้หลินได้ยินเสียงกับเท้าม้ากำลังเคลื่อนเข้ามาใกล้ทุกขณะ นางยกสองมือเท้าสะเอว บอกเสียงดังว่า "ข้าจะไปมุมเมืองเปิดประตูให้แม่ทัพเถี่ยเข้ามา"

ทำเช่นนั้นนางถึงจะมีซาลาเปากิน!

ขุยฉางซุนพอได้เห็นท่าทางหัวหาญฮึกเหิมของนางก็น้ำตาซึมออกมาทันที

"ดูสิ แม่นางน้อยต่างถิ่นผู้นี้ยังยืนอยู่ข้างพวกเราเลย พวกเราจะยังลังเลอะไรอยู่อีก จะยืนมองท่านแม่ทัพเถี่ยกรำศึกอย่างยากลำบากอยู่นอกเมืองหน้าตาเฉยหรืออย่างไร"

เขาอุ้มบุตรสาววัยแบเบาะขึ้นหลัง เดินไปอยู่หลังจินผู้หลินเป็นคนแรก

"ใช่แล้วๆ ช่วยให้แม่ทัพเถี่ยกลับเมืองโดยไว" จินผู้หลินกระโดดโลดเต้นขึ้นมาราวกับข้างหน้ามีภูเขาซาลาเปามาตั้งอยู่ลูกลูหนึ่ง

มีบางคนก้มหน้าดูหลบสายตาของนาง ขณะเดียวกันก็มีคนอื่นเป็นจำนวนมากมาต่อหลังนางเพิ่มขึ้น และเมื่อชาวบ้านบอกกันปากต่อปาก ขบวนก็ยาวขึ้นทุกที

จินผู้หลินไม่รู้ตัวว่ามีแถวขบวนผู้คนมาต่ออยู่ข้างหลังนาง รู้แต่ว่าจวนจะมีซาลาเปาให้นางกินแล้ว ดังนั้นนางจึงครวญเพลงอย่างเบิกบานใจ

ยามผ่านภักดีคารแห่งหนึ่ง นายทหารระดับขุนพลของฝ่ายข้าศึกซึ่ง

มีดาวน้อยงอดรัก

ดีมีจนมาแค้นหนึ่งได้ทหารชั้นผู้น้อยประคองเดินโซเซออกมาพอดี

"คิดจะขบถรี พวกเดรัจฉานอย่างพวกเจ้าจงไสหัวไปให้หมด!"

นายทหารหนุ่มถลึงดวงตาแดงก่ำเพราะฤทธิ์สุราพร้อมกับเปิดปากบริภาษออกมา

ฝูงชนทั้งกลุ่มพากันเงี้ยบกริบ ลนลานถอยหลังไปเป็นการใหญ่

"พวกเจ้ามีกันตั้งเยอะ ไยต้องกลัวพวกเราสามคนด้วย" จินฝูหลินถาม

ด้วยความแปลกใจ

นางยังพุดมีทันจบ ชายฉกรรจ์จำนวนเกือบร้อยคนก็กรูกันเข้าไปหา นายทหารสามคนนั้น พวกทหารถูกเหยียบแบนติดพื้นไปในทันที

"เยียมไปเลย! เยียมไปเลย!"

จินฝูหลินพอกพอใจสุดประมาณ เดินขึ้นหน้าต่อไป

เสียงให้ร้องดังขึ้นกลางฝูงชน ช่วยส่งให้ขวัญกำลังใจของผู้ทะยานสูงขึ้นไปอีก

"ท่านแม่ทัพเถี่ย! ท่านแม่ทัพเถี่ย! ท่านแม่ทัพเถี่ย!" ใครบางคนตะโกน

นำ

"แม่ทัพซาลาเปา! แม่ทัพซาลาเปา!" จินฝูหลินเองก็ร้องตะโกนตามไปด้วยสองเสียง

คนทั้งหมดมองนางด้วยสายตาแปลกๆ

"มองอะไรเล่า หรือพวกเจ้าไม่อยากกินซาลาเปา" จินฝูหลินจึงตอบกลับไปอย่างรู้สึกแปลกๆ

ฝูงชนที่มิได้ล้มรสเนือมานานรีบพยักหน้าเป็นพัลวัน ตามติดฝีเท้านางไปอย่างเร่งรีบ มุ่งหน้าไปยังประตูเมืองด้านข้าง รอคอยให้ท่านแม่ทัพเถี่ย

ของพวกเขาดีเมืองคืนมา มอวันคืนที่สุขสบายเหมือนเก่าให้แก่พวกเขา
 รีบ! ต้องรีบ!

ร่างกายกำยำของเถี่ยมูอิ่งหมอบต่ำอยู่บนอาชาศีนิลตัวสูงใหญ่ นำ
 ไฟรพลสกุลเถี่ยหลายพันคนที่ติดตามอยู่ข้างหลังห้อยตะเบ็งมุ่งหน้าไปทาง
 เมืองเถี่ยด้วยท่าทีปราศจากความหวั่นเกรง นอกจากเสียงก๊อบเท้าอาชาศีแล้ว
 ทั้งกองทัพขนาดใหญ่นี้เงียบกริบไร้ซึ่งเสียงใดๆ

เรือนกายทั้งร่างของเถี่ยมูอิ่งถูกห่อหุ้มคุ้มกันด้วยหมวกและชุดเกราะ
 สีดำ ถัดจากหมวกเกราะลงมาเผยให้เห็นเพียงแนวคางกระด้างและดวงตา
 สีดำวาวโรจน์คมกริบยิ่งกว่ามีดดาบคู่หนึ่ง

ฉับพลันที่เถี่ยมูอิ่งมองเห็นเมืองเถี่ยอยู่ห่างออกไปในระยะหลายลูกธนู
 ดวงตาคมกริบของเขาก็อีริ่ง จ้องตรงประจำทัพเมืองจู่เหนือประตูเมืองด้วย
 อารมณ์โกรธขี้

ไม่รู้ว่ายามนี้ชาวเมืองเถี่ยเป็นอย่างไรกันบ้าง ทหารเมืองจู่ขึ้นชื่อเรื่อง
 ความโหดเหี้ยมอำมหิตมาแต่ไหนแต่ไร ทั้งวางเพลิงปล้นฆ่า ทำลาย
 เสี่ยงกรังทั้งเมืองให้สิ้นซาก ปล่อยให้ชาวบ้านอดอยากหิวโหยจนล้มตาย
 นี่เป็นวิธีการที่พวกมันใช้อยู่เป็นนิตย

แนวขากรรไกรของเถี่ยมูอิ่งเคียดเกร็ง อาชาศีนิลได้ร่างควบทะยาน
 เร็วขึ้นทบทวี

ทหารเมืองจู่บนกำแพงเมืองพอเห็นว่าแม่ทัพเถี่ยมาโจมตี ก็รีบร้อน
 ดึงลงเป่าหวูดเป็นการใหญ่

"เจ้าเมืองเถี่ยยอมจำนนแล้ว ถ้าแม่ทัพเถี่ยบุกตีเมืองก็เท่ากับออกกฎ
 ธิราชอวรุทธะ พวกเราจะได้ละเว้นชีวิต!" นายทหารทัพเมืองจู่ประกาศ

เสียงก้องลงมาจากบนกำแพงเมือง

เถี่ยมูอิงมองมือธนูที่เรียงรายอยู่บนกำแพงเมืองด้วยสายตาเยียบเย็น
ก่อนจะส่งเสียงคำรามก้องดุจพญาราชสีห์ สะท้านสะเทือนฟ้าดิน

"โจรบกฏคือพวกเจ้าเดรัจฉานที่ใช้กำลังยึดครองบ้านเมืองของผู้คนผู้
นี้ต่างหาก!"

ไพร่พลสกุลเถี่ยที่ครอบครัวลูกเมียล้วนยังอยู่ในเมือง ยามนี้เมื่อได้ยิน
เสียงคำรามของท่านแม่ทัพก็พากันกรู้อังด้วยความโกรธแค้นตามไปด้วย

"ไสหัวออกไป!" เสียงของเหล่าทหารเมืองเถี่ยดังสนั่นปานสายฟ้า
สะท้านสะเทือนจนกำแพงเมืองส่งเสียงครืนครานสะท้อนกลับมา

ทหารเมืองจุนกำแพงมองไพร่พลเมืองเถี่ยควบอาชาถือโล่ประชิด
เข้ามาอย่างต่อเนื่องด้วยอาการอกสั่นขวัญแขวน นึกถึงสมญาออกศึกไม่เคย
พ่ายของทัพเมืองเถี่ยขึ้นมาได้ ต่างก็ตัวสั่นงันงกอย่างควบคุมไม่อยู่ ใคร
บ้างไม่เคยได้ยินกิตติศัพท์ที่ในอดีตกองทัพเมืองเถี่ยอาศัยกำลังพลสามพัน
บุกโจมตีทัพใหญ่กำลังพลสองหมื่นของเมืองลั่วซึ่งโหดเหี้ยมไร้ศีลธรรม
จนแตกพ่าย

"ยิงธนู!" จูฉี แม่ทัพเมืองจุนออกคำสั่ง

ฉับพลันลูกธนูพุ่งฉิวดุจท่าฝน ทว่าท่ามกลางท่าธนูแน่นขนัด ทหาร
เมืองเถี่ยไม่ล้มลงเลยสักคน พวกเขาเฝ้าทำไปข้างหน้าอย่างไม่หยุดยั้ง ไม่
นานก็บุกประชิดเชิงกำแพงเมืองอย่างรวดเร็ว

"โจมตี!"

เถี่ยมูอิงออกคำสั่งเสียงหนึ่ง ทหารเมืองเถี่ยแถวหน้าสุดก็ยิงตะขอ
เหล็กขึ้นไปตรงช่องปีกกาของกำแพง ก่อนที่พลทหารสิบนายจะรีบปีนป่าย

ขึ้นไป ไพร่พลเมืองจู่เฟิงจะขึ้นธนูเตรียมยิง ฝ่ายตรงข้ามก็ปีนขึ้นมาได้ครึ่ง
กำแพงแล้ว

"ไอ้พวกเลี้ยงเสียข้าวสุก! ศัตรูมาอยู่ตรงหน้าแล้วยังยังไม่โดนสักคนอีก
หรือ" จูจีด่าลั่นออกมา

"พวกมันสวมหน้ากากที่หล่อกจากเหล็กไว้บนศีรษะ ทั้งยังสวมเกราะ
เหล็กไว้บนร่าง ไม่มีช่องว่างเหลือให้ยิงสักนัดขอรับ" มีธนูอันดับหนึ่งบอก
มือธนูยังพูดมีทันขาดคำ ทหารเมืองเถียนนายหนึ่งก็ปีนขึ้นมาจากช่อง
กำแพงที่เตี้ยที่สุดได้แล้ว

"แถวที่สองเข้าประจำที่!" เกี่ยมู้อึงสั่งการ

มือธนูแถวที่สองของทัพเมืองเถียนยังธนูขึ้นไปบนกำแพงเมือง แม้จะ
ทวนกระแสลม ลูกธนูกลับยังพุ่งฉิวเข้าใส่ทหารข้าศึกด้วยแรงกำลังมหาศาล
ทหารเมืองจู่ต่างต้องศรธนูทูลดงท่ามกลางเสียงร้องโหยหวนดังระงม
ขณะที่ทหารเมืองเถียนปีนขึ้นมายึดกำแพงเมืองมากขึ้นทุกที

"ท่านแม่ทัพ มุมเมืองทิศบูรพาขึ้นธงสีดำประจำทัพเมืองเถียน เกรง
ว่าจะเป็นแผนลวงของพวกข้าศึกขอรับ" หลี่หู่รองแม่ทัพเมืองเถียนควบอาษา
ขึ้นมารายงาน

"เจ้ารีบผิดชอบออกคำสั่งไป!"

กล่าวจบเกี่ยมู้อึงก็ควบอาษาเร็วตะบึงไปทางมุมเมือง พุ่งทะยานผ่าน
กองทหารเอาดัดคับคั่งแถวแล้วแถวเล่าไปอย่างรวดเร็วปานสายฟ้าแลบ ง่ายตาย
ประหนึ่งไร้สิ่งกีดขวาง แสดงให้เห็นถึงทักษะการขี่ม้าอันสูงส่งเป็นเลิศ

ได้เห็นเพียงชาวเมืองเถียนยืนออบีียดเสียดกันอยู่บนมุมกำแพง
พยายามโบกสะบัดธงดำประจำทัพเมืองเถียนสุดชีวิต ทว่าที่ยืนอยู่หน้าสุดโฉน

จึงเป็น...แม่นางหน้ากลมผู้หนึ่งไปได้

เถี่ยมูอิ่งหรีตาจ้องเขม็งไปที่แม่นางดวงหน้ากลมแบนซึ่งมีสีหน้าดีอกดีใจ ก่อนจะมองชาวเมืองที่ดูคล้ายกำลังลิงโลดเต็มเปี่ยมอยู่ข้างหลังนาง แล้วจึงถอนหายใจด้วยความโล่งอกออกมา

"ที่มุมเมืองล้วนเป็นคนของเรา เจ้านำกองกำลังปึกซ่ายเข้าไป"

เถี่ยมูอิ่งควบอาซาพลงหันกลับมาสั่งหลู่หู่

หลู่หู่เพิ่งจะหันมา เถี่ยมูอิ่งก็หันไปออกคำสั่งกับทหารนำสาสน์ไปพร้อมกัน

"ปึกซ่ายเข้าเมือง ปึกขวานุกใจมตีกำแพง ทักกลางตามซำเข้าตีประตูเมืองเถี่ย"

"หยุดนะ!"

บนกำแพงเมือง จูฉินแม่ทัพเมืองจูมือหนึ่งกุมกระบี่จ่อไปที่เถี่ยหมิงอิ่ง เจ้าเมืองผู้สวมอาภรณ์ผ้าต่วนสีเหลืองซึ่งกำลังมีสีหน้าซีดเผือด

"ถ้าอยากให้เถี่ยหมิงอิ่งพี่ชายเจ้ามีชีวิตรอดก็ยอมจำนนเสียดี ๆ"

ดวงตาดำสนิทของเถี่ยมูอิ่งมองไปยังเถี่ยหมิงอิ่ง พี่ชายต่างมารดาซึ่งอยู่บนกำแพงเมือง

เพื่อคนซี้ชลาดตาขาวคนหนึ่ง เพื่อคนสำมะเลเทเมาผู้ไม่รู้จักเห็นอกเห็นใจราษฎรคนหนึ่ง เขาควรจะยอมจำนนแล้วปล่อยให้คนทั้งเมืองทุกข์ยากหรือ บิดาคิดเสมอมาว่าคนเป็นผู้ปกครองสมควรเข้าใจความทุกข์ยากของชาวประชา ทว่านับแต่เถี่ยหมิงอิ่งขึ้นเป็นเจ้าเมือง คนที่ทุกข์ยากกลับเป็นราษฎรเสมอมา

"ฆ่าเถี่ยหมิงอิ่งทิ้งซะ! พวกเราไม่ต้องการเจ้าเมืองที่เป็นแต่หลบอยู่

ใต้กระโปรงสตรี เสวยสุกิ้นเนื้อเค็ล้าสุรา ปล่อยให้ทุกคนอดอยากหนาว
เห็บพรคั่นนั้น" เสียงตะโกนด้วยความเดือดดาลของมวลชนดังสนั่นฟ้า

เถี้ยหมิงอิงสองขาอ่อนยวบ สองตาเหลือกขาว เป็นลมล้มพับไป

"บัดนี้สถานการณ์เป็นที่ประจักษ์แล้ว ถ้าเจ้าสังหารเถี้ยหมิงอิงก็เท่ากับ
ทำร้ายชาวเมืองเถี้ยของข้า ท้าเมืองเถี้ยจะไม่มีวันปล่อยเจ้าไปง่ายตายแน่!"
สองตาเถี้ยมู้อิ่งเฟ่งมองจู่ฉีตรงๆ ก่อนจะยกมือขวาชี้ "ท้าเมืองเถี้ย เข้า
เมือง!"

สิ้นคำทหารเมืองเถี้ยก็แยกเป็นสามทางบุกประชิดขึ้นหน้าอย่างกล้าแข็ง

เถี้ยมู้อิ่งเฟ่งจะไปถึงหน้าประตูเมือง ยังมีทันออกคำสั่งให้บุกโจมตี
ประตูทองแดงสูงสามจั้ง* ก็ค่อยๆ เปิดออกจากด้านใน ผู้ที่เยี่ยมหน้าออกมา
ก่อนใครก็คือแม่นางหน้ากลมที่เขารู้จักเมื่อครูนั่นเอง

หญิงสาวหน้ากลมคนนั้นบนศีรษะมีวุ้นผมเป็นมวยกลมสองลูก หน้าตา
สกปรกอมมแมม เบิกดวงตากกลมโตคู่ที่สว่างสดใสจ้องมองแว่นแฉะ มีหน้าซำ
ยังยิ้มระรื่นเต็มหน้า ยิ่งเถี้ยมู้อิ่งจ้องมองนาง คิ้วดกเข้มก็ยิ่งขมวดมุ่น

บุรุษผู้มีหน้าตาดุร้าย ลักษณะท่าทางน่ากลัวกว่าหมีซึ่งนั่งอยู่บนอาชา
สูงใหญ่ตัวที่นำอยู่หน้าสุดคนนั้นคือแม่ทัพเถี้ยกระมัง

จินฝูหลินยิ้มสว่างไสวให้เขาสุดความสามารถ

เมื่อครูนางเฟิ่งแสดงฉากรับดาบด้วยมือเปล่าอยู่ข้างกำแพงเมืองไป
หยกๆ พอได้ยินว่าแม่ทัพเถี้ยถูกกันไว้นอกประตูเข้าเมืองมาไม่ได้ก็ควบอาชา
นำโด่งมาล่ำฟัง

หากแม่ทัพซาลาเปาเข้าเมืองไม่ได้ การเดินทางของนางคราวนี้ก็

* จั้ง เป็นหน่วยวัดความยาวของจีน เทียบระยะได้ประมาณ 3.33 เมตร

มีดาวน้อยงอดรัก

เสียเปล่า ด้วยเหตุนี้นางจึงมุดซ่ายกระโดดขวาเฉียงลึงตัวหนึ่ง พุงเข้าไป
กลางกองทหารของข้าศึก วิ่งจีไปถึงประตูเมือง

"แม่ทัพซาลาเปา รีบเข้ามาเร็ว ๆ สิ!" จินฉุหลินผลักประตูทองแดง
พร้อมกับกวักมือเรียกแม่ทัพเถี่ยไปด้วย

เถี่ยมูอิงไม่รู้ว่าหญิงสาวหน้ากลมซึ่งเรียกเขาว่าแม่ทัพซาลาเปาคณนี้
เป็นใคร รู้สึกเพียงว่านางมีพลังเลิศล้ำเหนือธรรมดา น่าจะเป็นบุคคลที่ใช่
การได้ ยามเขาควบอาษาผ่านข้างกายนางจึงผงกศีรษะให้นางทีหนึ่ง

จินฉุหลินเห็นดังนั้นก็ยิ้มจนคิ้วตาหยีเล็กเป็นช่องแคบ ๆ ขิดหนึ่ง ก่อน
จะยื่นมือออกไปทางเขา

หลังจากเถี่ยมูอิงควบอาษาผ่านนางไปแล้ว จินฉุหลินค่อยดึงสติกลับ
มาจ้องมองสองมือที่ว่างเปล่าของตน

"ซาลาเปาล่ะ ไหนบอกว่าพอแม่ทัพกลับมาจะมีซาลาเปากินแล้ว
มิใช่หรือ หรือว่าเขาจะไปแจกซาลาเปาที่อื่น"

หญิงสาวหันหลังกลับไป เห็นฝูงชนพากันติดตามแม่ทัพเถี่ยมู่งหน้า
เข้าเมืองไปแล้ว ดวงตานางทอประกายลุกวาว ตื่นเต้นยินดียกใหญ่อยู่ในใจ
จะแจกซาลาเปาแล้วเป็นแม่! นางเองก็ต้องรีบไปแย่งชิง

จินฉุหลินเร่งฝีเท้า ทำเสียงฮึดสู้ ก่อนจะมุดเข้าไปในฝูงชนอีกครั้ง
วิ่งห้อมตามหลังแม่ทัพเถี่ยไปสุดกำลัง

ยามนี้เอง ครั้นแม่ทัพจุนได้เห็นกองทัพเมืองจุนถอยอย่างต่อเนื่อง ก็รีบ
คว้าตัวเถี่ยหมิงอิงเดินลงบันไดมา ได้แต่หวังว่าเถี่ยมูอิงจะเห็นแก่สัมพันธ์
พี่น้องเก่าก่อนไม่มากก็น้อย ป้ายกันธนูที่อยู่ในมือเขานี้ถึงจะมีประโยชน์

"ทหารเมืองเถี้ยไม่สังหารผู้ที่ยอมจำนน ฉะนั้นจึงรับยอมจำนนโดยเร็ว"
 เถี้ยมู้อิ่งนั่งอยู่บนอาชาศีนิลด้วยท่วงท่าองอาจน่าเกรงขาม สีหน้า
 เครื่องขริมแข็งกร้าวยิ่งขับให้ท่วงท่าอิริยาบถแลดูโดดเด่นผิดจากคนสามัญ
 ธรรมดา

"ฟื้นขึ้นมาเดี๋ยวนี้!" จูฉีตบเถี้ยหมิงอิงฉาดหนึ่ง หมายถึงให้เขา
 อ่อนนวลขอความเมตตา

เถี้ยหมิงอิงส่งเสียงครางก่อนจะฟื้นขึ้น ครั้นเห็นว่าเถี้ยมู้อิ่งยืนอยู่ตรง
 หน้า น้ำมูกน้ำตาที่ทะลักออกมา

"น้องชายคนดี! เจ้าต้องช่วยชีวิตข้านะ เป็นเพราะนางแพศยา
 หงเสวี่ยอิงคนนั้นบอกให้ข้าเปิดประตูเมือง..." เถี้ยหมิงอิงรำร้องออกมา

"ปล่อยเขาซะ ข้ารับปากว่ายามเนรเทศเจ้าออกจากเมืองจะไม่ใส่
 เครื่องพันธนาการมือเท้า ให้เจ้าได้มีศักดิ์ศรีเหลืออยู่บ้าง"

เถี้ยมู้อิ่งมองจูฉี หากแววเช่นฆ่าในดวงตาคมกล้าก่อตัวเป็นรูปร่างได้
 น่ากลัวว่าทหารเมืองจูทั้งกองทัพล้วนหาใช่คู่ต่อสู้ของเขา

"ปากเก่งจริงนะ ใครบอกกันว่าทัพเมืองจูจะแพ้พ่าย"

จูฉีใช้กระบี่กดลงบนลำคอของเถี้ยหมิงอิงมากขึ้น

"เจ้าดูเอาสิว่าขณะนี้ใครควบคุมสถานการณ์อยู่กันแน่" เถี้ยมู้อิ่งขัด
 จังหวะวาทของอีกฝ่ายด้วยน้ำเสียงเยียบเย็น

จูฉีหันกลับไปมอง สองขาเกือบจะอ่อนยวบคุกเข่าลงกับพื้น แค่เวลา
 ชั่วพริบตาทั้งในและนอกกำแพงเมืองล้วนถูกทัพเมืองเถี้ยล้อมไว้หมดแล้ว

"ข้ารู้อยู่แล้วว่าเจ้าต้องเอาชนะได้! เถี้ยหมิงอิงเซ็ดน้ำมูกน้ำตาบนใบหน้า
 ก่อนจะหันไปตะคอกจูฉี "เจ้าเศษสวะ! ยังไม่รีบปล่อยข้าอีก!"

จูนีหรีตา จ่อกระบี่กดลงบนลำคอเถี้ยหมิงอิงมากขึ้นจนเกิดเป็นรอยบาดมีโลหิตไหลซึม

"ดีสู่นั้ยังต้องดูเจ้าของ ยามนี้เจ้ายืนอยู่ในเขตแดนเมืองเถี้ย"

เถี้ยมูอิงปลดหน้ากากที่ทำจากเหล็กขึ้นไปด้านข้าง ทหารชั้นผู้น้อยรีบเข้าไปรับมา กระแสดมเย็นเยะเยือกโชยพัดมาระลอกหนึ่ง ผมดำสนิทยาวประป่าของเถี้ยมูอิงปลิวสยายอยู่กลางลมหนาว ใบหน้าประหนึ่งหลุดจากเหล็กและทองแดงเย็นชาคล้ายไม่มีกลิ่นอายมนุษย์ ชวนให้ผู้พบเห็นเกิดความพรันพรึง

"ถ้าข้าปล่อยคนผู้นี้ เจ้าต้องรับรองชีวิตของข้า"

จูนีกระชับกระบี่แน่น รู้ดีว่าเถี้ยมูอิงไม่ตระบัดสัตย์แน่

ครั้นเถี้ยมูอิงพยักหน้า จูนีก็ได้กลิ่นบัสสาวะ เมื่อก้มลงมอง...เถี้ยหมิงอิงดันบัสสาวะรดกางเกง

"ไปซะ! ไอ้คนตาขาว"

จูนีผลักเถี้ยหมิงอิงไปข้างหน้าอย่างดูแคลน เถี้ยหมิงอิงล้มลงหมอบพุบอยู่แทบเท้าน้องชายต่างมารดา ปล่อยให้อีกฝ่ายยื่นมือช่วยพยุงเขาลุกขึ้น

"ข้าจะประทานที่ดิน ปูนบำเหน็จให้เจ้า..." เถี้ยหมิงอิงบอกออกมาดังๆ ขณะคว้าแขนเถี้ยมูอิงไว้แน่น

"คนที่ท่านควรช่วยคือชาวเมืองเถี้ย ยามท่านพอมีชีวิตอยู่เคยกำชับไว้ว่าจะปล่อยให้พวกเขาอดอยากหนาวเหน็บไม่ได้ สุดท้ายท่านทำอะไร"

ดวงตาคมกริบของเถี้ยมูอิงทอประกายเย็นชา ดวงหน้าแกร่งกร้าวจ้องหน้าเขาอย่างดูดัน

"เถี้ยมูอิงขึ้นเป็นเจ้าเมือง! เถี้ยมูอิงขึ้นเป็นเจ้าเมือง!" ผู้คนทั้งหลาย

ส่งเสียงให้ร้องอยู่ในเมือง

เถียมู้อิงยืนอยู่ที่เดิมโดยไม่แสดงสีหน้าใด ๆ ขณะทอดตาลงมอง
เถียมหึงอิงจากตำแหน่งที่สูงกว่า

"เจ้าคิดจะชิงตำแหน่งเจ้าเมืองรี!" เถียมหึงอิงถลึงตาจ้องเขา หน้า
แดงกำด้วยความเคืองแค้น

"เดิมทีข้าไม่มีใจมักใหญ่ใฝ่สูงอยากชิงตำแหน่งเจ้าเมือง เป็นความ
ไร้สามารถของท่านที่ทำให้ข้าเปลี่ยนความคิด"

เถียมู้อิงก้าวเข้าไปประชิดหนึ่งก้าว เถียมหึงอิงชวนเซถอยกรูดปล้น
เหยียบถูกชายเสื้อ หงายล้มไปข้างหลัง

ชายหนุ่มยื่นแขนออกไปหมายจะดึงพี่ชายต่างมารดาให้ลุกขึ้นอีกครั้ง
แต่ทันใดนั้นเถียมหึงอิงกลับกางกรงเล็บออกข่วนใบหน้าเถียมู้อิงจนโลหิต
ไหลซิบ

"ฮ่า ๆ ๆ" หลี่หู่เอามือกุมท้องหัวเราะลั่น "มีแต่พวกผู้หญิงเท่านั้นที่
ใช้เล็บข่วนคน"

"เจ้าอย่าฝันจะได้ขึ้นเป็นเจ้าเมืองเลย! ข้าต่างหากที่เป็นเจ้าเมือง!"
เถียมหึงอิงแหงนหน้าขึ้นฟ้าหัวเราะยาว ๆ ออกมา ดวงตาริยาวทอแว
วสาแค้นใจ

ร่างกายกำยำของเถียมู้อิงโงนเงนเล็กน้อย พริบตาตรงหน้าก็ปล้น
เปลี่ยนเป็นพว้าเลือน เรือนกายสูงใหญ่โงนเงนอีกครั้ง เทื่อไหลย่อยเต็ม
หน้าผาก รู้สึกได้ว่ามีกลิ่นคาวบางอย่างทะลักลั่นขึ้นมาถึงลำคอ

"เล็บของท่านเคลือบยาพิษไว้..."

"พิษงูชนิดนี้เอาไว้จัดการกับคนด่าข้าที่คิดจะครองตำแหน่งเจ้าเมือง

เช่นเจ้าโดยเฉพาะ!" เกียหมิงอิงตะโกนลั่น

เกียหมิงอิงยื่นมือไปเค้นคอแล้วกร่างของเกียหมิงอิงขึ้นจนสองเท้าลอยอยู่เหนือพื้นดิน ใบหน้าบวมเป่งเขียวคล้ำ ลิ้นแลบออกมายาว

ชายหนุ่มรู้สึกได้ว่าสองมือกำลังสั่นระริก แม้เดิมจะเคยชินกับน้ำหนักของเกราะเหล็กเสมอมา ช่วงขณะนี้เขากลับรู้สึกคล้ายมีน้ำหนักพันชั่งกดทับจนเขายืนแทบไม่อยู่ สองเข่าเข่าอ่อนยวบ ร่างทั้งร่างทรุดลงกับพื้นทันควัน ทำให้เกียหมิงอิงถูกเขาทับไว้ได้ร่าง เหลือเพียงครึ่งชีวิต

"เอายาถอนพิษออกมาซะ!" หลี่หู่ยกกำปั้นขึ้นแกว่งไปตรงหน้าเกียหมิงอิง

"ยาถอนพิษอยู่ในจวน กว่าพวกเจ้าจะหาเจอ เขาก็ตายแล้ว" เกียหมิงอิงหัวเราะอย่างยินดี คิดว่าการที่หิงเสวียอิงให้เขาช้อนยาพิษชนิดนี้ไว้เพื่อคอยหาโอกาสเหมาะทำร้ายเกียหมิงอิงข้างเป็นแผนที่แยบคายโดยแท้

หลี่หู่มองเกียหมิงอิงผู้ซึ่งช่วงขณะนี้สองตาปิดสนิท ริมฝีปากขาวซีด ก่อนจะใช้เท้ากระทุบหลังเกียหมิงอิงอย่างโกรธแค้น ทำเอาอีกฝ่ายพังพาบกับพื้นร้องเสียงแหลม

"ถ้าท่านแม่ทัพตาย พวกเราจะฆ่าเจ้าให้ตายตามเขาไปด้วย!"

"หลี่หู่ มานี่..." เกียหมิงอิงขานเรียกด้วยน้ำเสียงแผ่วจาง

หลี่หู่ก้าวเข้าไปเงี่ยหูฟังคำสั่งแล้วจึงสั่งให้กุมขังทหารเมืองจูไวในเรือนจำตามคำสั่งทันที เพื่อป้องกันไม่ให้พวกเขาฉวยโอกาสทำร้ายราษฎรเมืองเกียอีก

เมื่อกำชับเสร็จเรียบร้อย หลี่หู่ก็คุกเข่าลงกับพื้น น้ำตาคลอเบ้า รู้สึกซาบซึ้งที่กระทั้งช่วงเวลาก่อนจะตายท่านแม่ทัพยังคงห่วงใยชาวประชาอยู่

นั่นเอง

"แม่ทัพซาลาเปา! ท่านจะตายไม่ได้นะ!"

จู่ๆ ก็มีเสียงร้องเรียกลอยฝ่าอากาศมา ก่อนที่เงาร่างหนึ่งจะเหินบิน มาตรงหน้าเถี่ยมูอิ่ง

เถี่ยมูอิ่งผินลมตาคขึ้น อยากจะบอกหญิงสาวคนนี้น่านางเรียกคนผิด อีกแล้ว

จินฝูหลินใช้สองมือคว้าไหล่ของเถี่ยมูอิ่งไว้ ยกร่างเขาขึ้นมาให้รู้แล้ว
รู้รอด

"ถ้าท่านตายแล้ว ซาลาเปาของข้าจะทำอย่างไร"

มีอายมรณะ!

หญิงสาวปล่อยมือโดยพลัน เงยหน้าขึ้นมองผู้คนรอบข้างอย่างงงเงิ่น
ร่างเถี่ยมูอิ่งจึงหล่นแอกลงพื้นดังตึง

"เขาใกล้ตายแล้ว..."

หลิหู่ร้องไห้โห่ออกมา กระซอกตัวเถี่ยมูอิ่งเหวี่ยงลงพื้น "ท่านแม่ทัพ
ข้าจะตัดศีรษะเถี่ยมูอิ่งเพื่อล้างแค้นให้ท่าน!"

"ท่านแม่ทัพ! ท่านแม่ทัพ!" ผู้คนทั้งหลายร้องให้กรูกันเข้ามา

จินฝูหลินหันกลับไปมอง ได้เห็นชาวเมืองต่างคุกเข่าโขกศีรษะ ร้องไห้
น้ำตาอาบหน้ากันทุกคน

นางกะพริบตาปริบๆ ไม่รู้ว่าโยพวกเขาต้องร้องให้ด้วย คนจะตาย
ก็ต้องตาย ทุกคนล้วนต้องตาย มีอะไรน่าร้องไห้กัน นางเหนื่อยมาทั้งวัน
ไม่มีอะไรกินยังน่าร้องไห้มากกว่าอีก

"บอกพวกเขาไปว่าข้าไม่เป็นไร ต้องปลอบประโลมจิตใจของชาวเมือง

ให้สงบลง และเลือกเจ้าเมืองคนใหม่มาปกครองดูแลพวกเขาอย่างมีเมตตา..."

เมื่อริมฝีปากซีดเผือดไร้สีโลหิตของเถี่ยมู่อิงโพล่งวาจาเหล่านี้ออกมา จบ ใบหน้าของเขาก็ตกลงด้านข้าง สูญสิ้นสติไป

จินฝูหลินนั่งอยู่บนพื้น มองบุรุษใกล้ตายผู้นี้อย่างไม่เข้าใจ

เขาจวนจะตายอยู่แล้ว ยังเป็นห่วงเรื่องของผู้อื่นทำไมอีก

"แม่นางโปรดช่วยท่านแม่ทัพด้วย แล้วพวกเราจะตอบแทนแม่นางด้วย ภูเขาซาลาเปา!" ขลุ่ยฉางซุนตะโกนเสียงดังออกมา

ภูเขาซาลาเปา!

จินฝูหลินพอได้ยินดังนั้นก็กระเด็นตัวขึ้นมา นางล้วงหาตามเสื้อผ้า แต่ก็หายาดอนพิษสารพัดประโยชน์ที่พี่ชายให้มาไม่พบ พบแต่ยาห้ามเลือด รักษาแผลฟกช้ำเม็ดหนึ่งก็เอายัดเข้าปากเขาไปส่งเดช

นางยื่นมือไปเลิกเปลือกตาเถี่ยมู่อิงขึ้นดู เห็นเพียงสองตาเขาเหลืออก ขาว ซ้ำเขายังใกล้หมดลมหายใจแล้ว

"สวรรค์! ข้ายินดีแบ่งอายุขัยของข้าให้ท่านแม่ทัพ!" กลางฝูงชนเริ่มมีคนร่ำไห้คร่ำครวญขึ้น

"ข้าก็ยินดี!"

จินฝูหลินมองพวกเขา รู้สึกว่ามีกระแสร้อนวาบอย่างหนึ่งพุ่งเข้ากลางอก หัวใจนางเต้นตึกตักเร็วเร็ว ไม่รู้ว่าเหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น นางรู้สึกแต่ว่าพอทุกคนร่ำร้องออกมาเช่นนี้ ไม่ว่าจะอย่างไรนางก็ต้องช่วยชีวิตผู้ชายคนนี้ให้ได้

นางก้มหน้าลง มือหนึ่งทาบบนกลางกระหม่อมเถี่ยมู่อิง ก่อนจะเอปากเล็กทาบบนปากเขา

มวลอากาศไร้รูปกลุ่มหนึ่งลอยขึ้นจากในห้อง ผ่านหน้าต่าง และลำคอ
ของนาง ก่อนจะค่อยๆ ส่งผ่านเข้าไปในปากเถี่ยมูอิ่ง

ร่างเถี่ยมูอิ่งสะท้านเสือกคราหนึ่ง ดวงตาสีมันขึ้นทันใด จินฝูหลินเอง
ก็สะดุ้งตกใจ ปล่อยมือทิ้งร่างเถี่ยมูอิ่งกลับลงพื้นอีกครั้ง

เถี่ยมูอิ่งใช้สองมือยันพื้นไว้ คราวนี้จึงไม่ได้หล่นแอกลงกับพื้น

"ท่านแม่ทัพพื้นดินชีวิตแล้ว!" หลี่หู่กอดท่านแม่ทัพพลางร้องไห้โฮออก
มาด้วยความปีติยินดี

"ขอบคุณสวรรค์! ขอบคุณแม่นางจิน!"

คนทั้งหลายไขกศิระให้นาง เสียงไชโยโห่ร้องของมวลชนดังก้องฟ้า
ในเวลาเพียงชั่วอึดใจ

จินฝูหลินนั่งอยู่บนพื้น รู้สึกว่าร่างกายว่างโหวง ทว่าชั่วขณะสั้นๆ นาง
เองก็ไม่รู้เช่นกันว่าสูญเสียชีวิตไป รู้สึกแต่ว่าตนอ่อนเปลี้ยเพลียแรง

นางเอามือกุมท้อง นึกเดาว่าท้องตนคงทิวกระมัง

จินฝูหลินเด็กโง่ม เบื่อจะมีชีวิตแล้วใช่ไหม ชินช่วยต่อไป ชีวิตน้อยๆ
ของเจ้าเองก็จะไม่เหลือแล้ว ยังไม่รีบกลับมาหาซ้ำอีก!

จู่ๆ ก็มีเสียงตะคอกด้วยความโกรธเกรี้ยวดังทะลุขึ้นกลางอกนาง

จินฝูหลินได้ยินจินวังหลินผู้เป็นพี่ชายกำลังเรียกหานาง นางจึงสะดุด
ลุกขึ้นทันที ร่างเล็กบางกลับโงนเงนซ้ายขวาไปชั่วครู่

แยแล้ว! นางหิวขนาดนี้เขี้ยวหรือนี้

นางก้มหน้าลงมองท้องของตน กลับพบว่าแก้ววิเศษสีแดงอันเป็น
สัญลักษณ์ของพลังที่นางบำเพ็ญเพียรมาสามร้อยปีในร่างหัดเล็กงเกือบ
สามส่วน

มีดาวห้องงอดรัก

ไม่จริง! นางแค่ช่วยแม่ทัพเถี่ยให้ฟื้นคืนชีวิต ถึงกับใช้พลังหมดไป
เกือบร้อยปีเชียวนะหรือ

"แน่แล้ว..." จินฝูหลินพึมพำกับตนเอง

เจ้ารู้ตัวด้วยหรือว่าแน่แล้ว รีบกลับมาหาข้าเดี๋ยวนี้เลยนะ!

"แม่ทัพซาลาเปา ท่านบอกพวกเขาให้เก็บภูเขาซาลาเปาไว้ให้ข้าก่อน
นะ วันหลังข้าจะกลับมาอีก"

จินฝูหลินใช้เท้าเขี่ยเถี่ยมู๋อิงทีหนึ่ง เมื่อเขาพยักหน้าหงึกหงัก นาง
ก็รีบมุดออกจากฝูงคนอย่างรวดเร็ว มุ่งหน้าไปยังทิศทางของเขาหลังซาน
ทิงชายหนุ่มซึ่งส่งสายตามองตามทุกการเคลื่อนไหวของนางและชาวเมือง
กลุ่มใหญ่ที่กราบไหว้ตามหลังนางไปไว้

2

ตรงกลางระหว่างทางจากเมืองเถียงไปยังเขาหลังซาน มีปากกว้างใหญ่
ซึ่งเต็มไปด้วยไม้ยืนต้นสูงเสียดฟ้าแห่งหนึ่ง

ชาวเมืองเถียงเล่าขานกันว่าป่าแห่งนี้มีเหล่าเทพ ภูตผี มารปีศาจบำเพ็ญ
เพียรอยู่ จึงไม่กล้ารุกร้าเข้ามาสู่สมสู่สมห้า ด้วยเหตุนี้ในป่านอกจากเสียง
แมลง นก สัตว์แล้วก็วิเวกวังเวงไร้เสียงอื่นใด

"โง่จริงเชียว! ผู้อื่นแค่รำร้อร่อยเปื่อย เจ้าก็ใช้พลังบำเพ็ญเพียรที่
สะสมมาร้อยปีช่วยชุบชีวิตเขา ทำไมเจ้าไม่เอาพลังแบ่งให้ข้าเสียเลยละ!"
จินหวังหลินเอาใบต้นเผือกไล่ตีศีรษะจินผู้หลิน

"ท่านบ่นมานานขนาดนี้แล้วยังไม่เห็น้อยอีกหรือ" จินผู้หลินหลบการ
โจมตีของพี่ชายซ้ำๆ "อีกอย่าง ข้าไม่ได้ช่วยคนเพราะผู้อื่นบอกให้ช่วย
เรื่อยเปื่อยเสียหน่อย เพราะพวกเขาบอกว่าจะให้ภูเขาซาลาเปากับข้าต่างหาก!"

"เจ้าสูญเสียพลังบำเพ็ญเพียรร้อยปีเพื่อภูเขาซาลาเปาลูกหนึ่ง โง่มจน

มีดาวห้องงอดรัก

เกินเยียวยาแล้ว!" จินวังหลินทำหน้าที่ บิดันเปลือกในมือสะบัดพาดแรงยิ่ง
ขึ้น "เจ้าเออพลังไปทิ้งเพื่อคนนอกเหล่านั้น เวลาเจ้ามีอันตรายใครจะมา
ช่วยเจ้ากัน"

"ท่านไง" จินฝูหลินบอกพลางยิ้มตาหยี

"ใครบอกว่าข้าจะช่วยเจ้า เจ้าโง่จนข้าไม่อยากช่วยแล้ว!" จินวังหลิน
ตะนางทีหนึ่ง

"ก็ได้ ข้าจะไม่ช่วยคนสุมสี่สุมห้าอีกแล้ว พี่ชายที่แสนดี!"

หญิงสาวใช้ศิระระดันไหล่พี่ชาย ดวงตากลมโตกะพริบพริบๆ แต่
อีกฝ่ายกลับใช้ฝ่ามือตีศิระระนาง

"สรุปก็คือข้าห้ามไม่ให้เจ้าไปเอาภูเขาซาลาเปาลูกนั้น!"

"แต่ข้ายังไม่ได้กินซาลาเปาเลยนะ..."

ทันใดนั้นจินวังหลินก็ขมตั้งชันด้วยความตื่นตัว

"มีคนเข้ามาในป่า!"

"เป็นกลิ่นของแม่ทัพซาลาเปา!" จินฝูหลินตาลุกวาว กระโดดตัวลอย
ขึ้นจากพื้น

"เจ้ารู้จักกลิ่นของเขาได้อย่างไร"

"ตอนข้าใช้ปากถ่ายเทลมหายใจเข้าไปในปากเขาก็จำกลิ่นของเขาได้
แล้ว มีกลิ่นหินผา กลิ่นเครื่องเหล็กเคล้ากับกลิ่นโลหิต แต่อุ่นร้อนกว่า
เล็กน้อย เขามาได้จังหวะพอดี ข้าจะไปพบเขาเพื่อทวงซาลาเปา"

จินฝูหลินส่ายปากยิ้ม เห็นฟุ้งไปอย่างไม่รอช้า จินวังหลินเห็นนาง
ไม่รู้จักเชื่อฟังก็รู้สึกฉุนเฉียวขึ้นมา เอาบิดันเปลือกเขวี้ยงตามหลังนางไป

"เจ้ากลับเข้าถ้าไปเดี๋ยวนี้เลยนะ มิเช่นนั้นข้าจะไม่เอาของกินมาให้"

เจ้าอีก!"

ร่างจินผู้หลินชะงักกึก นางหันหน้ากลับมาซ้ำๆ ดวงตากลมใสมอง
จินวังหลินอย่างไม่เต็มใจ

ฮือ... นางกลัวไม้ที่นี่ที่สุดเลย

จินผู้หลินแบ่ปาก คอตก เดินลากเท้ากลับเข้าถ้ำ

"ภูเขาซาลาเปาของข้า..."

นางแสนจะไม่เต็มใจ เดินไปสองก้าวก็เหลียวหลังกลับมามองแหวหนึ่ง

"เจ้ากลับเข้าถ้ำไป พรุ่งนี้ข้าจะเอาซาลาเปากลับมาให้เจ้ากิน ทำ
เช่นนี้เจ้าพอใจแล้วกระมัง"

"ได้!"

จินผู้หลินหน้าชื่นตาบาน วิ่งจิกกลับถ้ำไปทันใด

มีซาลาเปา ทุกเรื่องย่อมเจรจากันได้!

"เรียนท่านแม่ทัพ ในป่าไม่มีเงาคนสักคนขอรับ" หลีหู่ตะโกนบอก
เสียงดัง

เถี่ยมู่อิงพยักหน้า กระโดดลงจากอาขามายืนอยู่ตรงปากทางเข้า
ป่าทึบมืดครึ้มแห่งนี้

แม้จะกล่าวได้ว่าโอกาสที่กองทัพข้าศึกจะป็นข้ามเขาหลังซานมาโจมตี
เมืองเถี่ยจะมีน้อยกว่าน้อย แต่หลังผ่านการสู้รบกับทัพเมืองจู่ครั้งนี้ไป
ไม่ว่ารายละเอียดใด ๆ เขาล้วนไม่ยอมมองข้าม

ช่วงเวลาที่เมืองเถี่ยถูกทัพเมืองจู่ยึดครองแม้จะกินเวลาแค่เดือนเดียว
แต่ก็ประสบกับการวางเพลิงปล้นฆ่าจนเป็นเหตุให้แม่น้ำ ที่นา เครื่องไม้

เครื่องมือ บ้านเรือนถูกทำลายย่อยยับไปถึงหนึ่งในสามส่วน ทำเอา ณ วันนี้จิตใจผู้คนอ่อนล้า ขณะที่งานบูรณะซ่อมแซมต่างๆ ที่ยังมีได้ลงมือกลับมีมากล้น

ตลอดสามสี่สิบปีที่บิดาปกครองเมือง ชาวประชาอยู่กันอย่างสุขสงบกลับมาถูกเฉียดหมิงอิงซึ่งลุ่มหลงในสุรานารี หูเบาเชื่อฟังคำยุยงส่งเสริมของภรรยาและพ่อตาทำลายสิ้นทุกอย่างอย่างง่ายดาย

"ต้นไม้ในเมืองเหี่ยวเฉาร่วงโรยไปกว่าครึ่ง แต่ต้นไม้ใบหญ้าที่นี้กลับเขียวขจีจนรู้สึกชอบกลอยู่บ้าง เป็นเพราะอยู่ใกล้เขาหลิงซานหรือ"

"เขาหลิงซานมีไอเซียนขอรับ" หลี่หู่กล่าว ทั้งยังยกมือขึ้นไหว้สักการะไปทางเขาหลิงซานที่หนึ่งด้วย

"คงเพราะเขาหลิงซานมีน้ำอุดมสมบูรณ์ ต้นไม้บริเวณนี้ถึงได้เจริญงอกงาม"

เถี่ยมู่อิงไม่เชื่อเรื่องผีสังเทวดามาแต่ไหนแต่ไร

"ไฉนท่านยังปากแข็งเช่นนี้อยู่อีก เมื่อไม่นานมานี้แม่นางจินผู้มาจากเขาหลิงซานคนนั้นเพิ่งจะบ่อนยาวิเศษให้ท่านกินเม็ดหนึ่ง ซ้ำยังไม่รู้ว่าถ่ายเทอะไรเข้าไปในปากท่าน ท่านถึงได้ฟื้นคืนชีพขึ้นมา แล้วท่านยังไม่เชื่ออีกหรือว่ามีเซียนอยู่จริง" หลี่หู่ว่า

"แม่นางคนนั้นคงเป็นผู้สืบทอดของหมอบเทวดาคนไหนสักคนที่บังเอิญเดินทางผ่านมาแถวนี้พอดี"

เถี่ยมู่อิงมองสระน้ำใสกระจ่างข้างชายป่าพลางนึกถึงดวงดาข่มจ้าวแวววาวคู่หนึ่งของจินผู้หลิน หวังหัวใจพลันสิ้นไหวเล็กน้อยไปชั่วขณะ นับตั้งแต่นั้นจากไป เขามักจะหวนนึกถึงดวงดาคู่่นั้นเป็นครั้งคราว

คิดไปว่าเป็นเพราะยังมีได้ตอบแทนบุญคุณ ตนจึงรู้สึกกระวนกระวายใจ
กระมัง

"แต่ผู้คนในเมืองยังจูดรูปกราบไหว้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทุกวัน เพื่อขอบคุณ
สวรรค์ที่ส่งนางมาช่วยชีวิตท่านและเมืองทั้งเมืองอยู่เลยขอรับ"

พอหลี่หู่พูดถึงเหตุการณ์นั้น ใบหน้ารูปเหลี่ยมถึงกับแดงกำขื่นมา
เพราะความตื่นตัน

"ข้าหวังเพียงว่าแม่นางจินจะมาปรากฏตัวอีกครั้งให้ข้าได้ตอบแทน
บุญคุณนางที่ช่วยชีวิต"

ดวงตาดำสนิทระวิงระไวประหนึ่งนกเหยี่ยวของเถี่ยมู้อึงทอดมองไป
ทางเขาหลังซาน คิดในใจว่าอันที่จริงแม่นางทำทางไม่กลัวฟ้าไม่เกรงดินผู้นั้น
น่าสนใจยิ่งยวด

"แม่นางจินไม่มาปรากฏตัว ภูเขาซาลาเปาที่ท่านสั่งให้ร้านซาลาเปา
ทำมาส่งทุกวันจึงกลายเป็นลาภปากเหล่าพี่น้องและชาวเมืองไป"

"ทุกคนกินกันอย่างมีความสุขเบิกบานถึงจะสำคัญที่สุด ช่วงที่ผ่าน
มาทุกคนลำบากกันมามาก"

"พอชาวเมืองรู้ว่าท่านยอมรับตำแหน่งเจ้าเมือง ต่างก็ตืออกดีใจยกใหญ่
พากันกล่าวว่ายุครุ่งเรืองสงบสุขในสมัยอดีตเจ้าเมืองจวนจะมาเยือนอีกครั้ง
ต่อไปจะมีซาลาเปาให้กินแทนหมั่นโถวแล้ว"

ทันใดนั้นเถี่ยมู้อึงมองเห็นว่าโพรงถ้ำข้างหน้ามีจิ้งจอกตัวหนึ่งชะโงก
หน้าออกมา เขาถึงกับตะลึงงันไป

ดวงตาคู่นั้นโยคุ่นตาเพียงนี้

"มีจิ้งจอกนี่!" หลี่หู่ยกคันธนูเล็งไปที่จิ้งจอกตัวนั้น

มีดาวหางอดรัก

"ซักก่อน วันนี้พวกเราไม่ได้มาล่าสัตว์ อีกอย่าง ถ้าเจ้าเชื่อว่าเขา
หลังซานมีสิ่งศักดิ์สิทธิ์จริงก็ไม่ควรบูมบูมฆ่าสัตว์ตัดชีวิตที่นี้โดยพลการ"

เถี่ยมูอิงมองจิ้งจอกที่เอาแต่จ้องเขาเขม็งโดยไม่ขยับเขยื้อนตัวนั้น รู้สึก
ว่ามันช่างน่าสนใจนัก

"จิ้งจอกตัวนี้ไม่กลัวคนเลย" หลี่หู่ว่า

"นั่นสิ ดวงตามีแววฉลาดแสนรู้"

เถี่ยมูอิงเดินเข้าไปหาจิ้งจอกตัวนั้นก้าวหนึ่ง เจ้าจิ้งจอกก็เดินเข้ามา
หาเขาก้าวหนึ่งเช่นกัน ซ้ายยังส่ายหางดุ๊กดิ๊กด้วย

"มันรู้ว่าท่านกำลังชมมันอยู่!" หลี่หู่บอก

"ถ้าเจ้าเข้าใจวาจาของข้าจริง ๆ ก็ไม่ควรบูมบูมออกจากถ้ำ หากเป็น
เวลาที่ข้าออกล่าสัตว์มาเจอเจ้า เจ้าเป็นต้องตายสถานเดียว" คิ้วตักเข้มของ
เถี่ยมูอิงขมวดมุ่น ขยับแน่นให้ใบหน้าแลดูเคร่งเครียดดุคุดันขึ้นมาด้วย

"ท่านแม่ทัพของพวกเราเป็นมือธนูชั้นเซียนผู้มีฝีมือยิ่งแผ่นดินงับวาง
เชียวนะ"

"ยังไม่รีบไปอีก!" เถี่ยมูอิงตวาดไล่จิ้งจอกเสียงหนึ่ง

จิ้งจอกไม่ฟังคำเตือน กลับเดินเข้ามาหาอีกหลายก้าว

หลี่หู่หัวเราะฮา ๆ ดังลั่น "ข้าเห็นว่าเจ้าจิ้งจอกตัวนี้น่าสนใจมาก
ขนบนร่างแม้จะไม่แปลกหายากอะไรมากมายแต่ก็มันวาวเงางาม มีผู้ท่าน
นำมาถนอมเลี้ยงไว้เป็นเพื่อน"

"จิ้งจอกเดิมนี่เป็นสัตว์ป่าอยู่แล้ว จะเลี้ยงไว้ในบ้านตามใจชอบได้
อย่างไร"

"บางทีมันอาจจะออกไปเสวยสุขกินซาลาเปาในจวนแม่ทัพก็ได้นะขอรับ"

หลี่หัวเราะว่า

"ถ้าเจ้ายินยอมติดตามข้าไป ก็เดินไปที่ข้างม้าเองแล้วกัน"

เถี่ยมูอิงหลุดปากกล่าวออกมาเล่นๆ เจ้าจิ้งจอกกลับวิ่งแจ้นไปข้าง
อาชาทันที ชายหนุ่มเห็นดังนั้นก็วิ่งไปจริงๆ

"ดูจากขนาดตัวของจิ้งจอกตัวนี้น่าจะเป็นตัวเมีย คงจะติดอกติดใจ
ลักษณะท่าทางพระนางของอาชของท่านเสียแล้วนะขอรับ" หลี่หัวกล่าวน้ำเสียง
ยินดีปรีดา

จิ้งจอกหันศีรษะกลับมามองเถี่ยมูอิงแวบหนึ่ง สายตาคัลลยจะตติง
ที่เขาช่างซุกซนไร้ไร่นัก

เถี่ยมูอิงหัวเราะออกมา ก้าวยาวๆ ไปข้างอาชา ครานี้เจ้าจิ้งจอกน้อย
ค่อยแกว่งหางดุ๊กดิ๊ก

เมื่อเถี่ยมูอิงก้าวขึ้นเหยียบโกลนม้า ค้อมตัวกระโดดขึ้นอาชาสีนิลไป
แล้ว จิ้งจอกน้อยก็กระโดดเกาะขาของเขาไว้ ทำให้เขากระเบิดเสียงหัวเราะ
ออกมา ยืนแขนยาวลงไปซ้อนตัวจิ้งจอกมาไว้ข้างหน้า

กล้าหาญดี ไม่กลัวเขาสักนิด ประเสริฐยิ่ง!

"ข้าไม่เคยเห็นจิ้งจอกป่าใกล้ชิดกับคนถึงเพียงนี้มาก่อน ไปกันเถอะ"

เขาใช้มือลูบหัวจิ้งจอก เจ้าจิ้งจอกเบิกดวงตาสีดำสว่างสดใสขึ้นโตๆ
ส่ายหางไปมาสองที ก่อนที่เขาจะกระตุกบังเหียนควบอาชากลับไป

"เจ้าจิ้งจอกน้อยตัวนี้สามารถทำให้ท่านแม่ทัพหัวเราะได้ ช่างไม่
ธรรมดาโดยแท้" หลี่หัวกล่าวอย่างดีอกดีใจแล้วขึ้นอาชาคืบตามท่านแม่ทัพ
ไปตามทางกลับจวน

ยามนี้เอง มีจิ้งจอกอีกตัวเดินออกจากป่า ถลิ่งตาจ้องไปยังทิศทางที่

มีดาวน้อยงอดรัก

พวกเขาจากไปสุดชีวิต กระทิงเงาร่างของพวกเขาหายไปโดยสิ้นเชิง
เขาไม่โหยจนเหลืออดแล้วนะ! เขาจะไปเก็บผลไม้เขียนที่เขาฉีเหมยซาน
จะไม่สนน้องสาวโง่เง่าคนนี้อีกแล้ว นางอยากตกที่นั่งลำบาก อยากเที่ยว
แจกจ่ายพลังที่บำเพ็ญเพียรมาส่งเดชก็ตามใจนาง
หากตกที่นั่งลำบากก็สมน้ำหน้านางแล้ว!

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)